

Oslo, 22. juni 1953.

114132

Justisdepartementet,
Oslo.

Jeg har bragt i erfaring at Regjeringen har oppnevnt et utvalg for å granske krav fra suspenderte embeds- og tjenestemenn etter 8. mai 1945, og at dette utvalg består av byrettsdammer Atle Roll Mathisen, formann, og medlemmer stortingsmann Leif Granli, handelsdirektør Per Glad og forretningsfører Harald Bakkane. Jeg har gjennom mange år ventet på et slikt utvalg, som en kunne henvenne seg til angående sine krav, så jeg tillater meg hermed å legge min sak fram for utvalget.

Jeg ble ansatt 8/10-1936 i Statens Kornforretning, avdeling kraftforrevisjonen, hvor jeg arbeidet til juni 1941, unntatt sommermånedene da jeg arbeidet i Riksrevisjonens avdeling i Statens Kornforretning. Grunnet krigens komme til landet ble det innskrenkninger i Statens Kornforretning og jeg ble så ansatt i det nettopp opprettede Departementet for Arbeidstjeneste og Idrett, avdeling revisjonen, hvor jeg arbeidet til 8/5-1945, da dette som bekjent ble stengt. Noe senere ble jeg arrestert. Politiet ville løslate meg, men Hjemmefronten sa nei og jeg ble overført til Ilebu. Først langt senere fikk jeg opplyst av min forsvarer at det forelå en maskinskrevet papirlapp at jeg skulle ha angitt en revolverbande som ble tatt av tyskerne på Stabekk. Anmeldelsen var fullstendig anonym. Riktignokk var den undertegnet med et hjemmefrontnr., som viste seg å være falskt. Personlig hadde jeg ikke ringeste kjennskap til hvorledes banden ble oppdaget.

Min sak kom allerede opp for byretten 25/9-1945, i den mest hektiske tiden. Fra dommen siteres følgende: Tiltalte blir etter dette bare å straffes for sitt medlemsskap i NS i tiden 22/7-1940 til 13/12 1943, mens han forøvrig frifinnes. Han har vært et temmelig passivt medlem og ikke noe ondsinnet.

Jeg ble selvsagt idømt "straff" for den tid som jeg hadde satt fengslet, ingen bot, men retigheter 1-4, hvilket altså omfattet min stilling som offentlig tjenestemann.

Fra Statens Pensjonskasse har jeg intet hørt og jeg har heller ikke henvendt meg dit for å få utbetalt mitt pensjonsinnskudd.

Skjønt min sak allerede var ferdigbehandlet september 1945, uten noen bot eller inndragning, fikk jeg i mars 1947 presentert et "forelegg" fra Erstatningsdirektoratet på mitt innskudd i Statens Pensjonskasse. Dette "forelegg" var forøvrig oppført med 4 -fire- forskjellige beløp på nevnte dokument. Da jeg blankt avviste kravet, sendte Erstatningsdirektoratet kravet til Oslo Byrett, hvor saken ble fremmet 19. august 1947. Jeg ble enstemmig blankt frifunnet.

Mens jeg satt arrestert, trengte fire bevapnede hjemmefrontmenn seg inn i min leilighet mens bare en leieboer var tilstede og stjal med seg verdier for over kr. 1000.-, bl.a. et gulldamearmbåndsursur, arvegods etter min avdøde mor.

På Ilebu meldte jeg fra at dommen var sonet for de ansvarshavende, men fikk til svar at de ikke hadde hørt om noen dom. 2 døgn etter at jeg skulle vært sluppet fri, kom det derimot beskjed om at jeg skulle overføres til Åkebergveien fengsel. Jeg hadde sett så mange overgren på de vergeløse fanger, at jeg bare måtte spekulere på hva de no hadde funnet på. Da jeg skulle overleveres til de to politimenn som skulle kjøre meg til Åkebergveien fengsel, kom min medfange major Tryggve Gran og ga meg hånden til farvel med den følge at en av fangevokterne slo til meg med knyttede never i mange vitners nærvær og ropet til politimennene: "Sørg for at han får 14 dagers vann og brød på Åkebergveien!" Ankommet til dette fengsel spurte jeg vakthavende hvad dette skulle bety. Etter avsagt dom i Oslo Byrett skulle jeg vært løslatt for 2 døgn siden. Dette må vi undersøke sa han og jeg ble puttet i en ventecelle. Etter 4 timers forløp ble celledøren åpnet og jeg

411

fikk beskieden: Bare gå, men intet løslatelsesbevis eller rasioneringskort. Selvsagt hadde jeg heller aldri sett noen arrestordre.

Da jeg kom hjem og hørte om plyndringen av min leilighet som før omtalt, sendte jeg anmeldelse til politiet. Etter noen måneders forløp fikk jeg skriv om at saken var etterforsket uten resultat. Nevnte leieboer hadde ikke engang blitt forhørt.

En skulle tro at slikt ikke kunne forekomme i en rettsstat. Jeg har ikke fått utbetalt en øre, selv ikke av min opptjente lønn lste til 8. mai 1945. Jeg har flere ganger henvendt meg til stortingsmenn som herrer Ramndal og Moseid, uten at jeg har kunnet få noen positiv opplysning om hvor en skulle henvende seg for å få sin rett.

Jeg har no forlengst fått mine "rettigheter" tilbake, men skjønt jeg har søkt en rekke ledige offentlige stillinger, har jeg aldrig fått noe svar, skjønt jeg har de aller beste attester. Jeg har måtte ta tilfeldige jobber for å klare meg, så det har ikke blitt så mange kroner i skatt på disse 8 år. P.t. har jeg et vikariat som bokholder i et privat firma. Jeg håper no på et positivt svar.

Ærbødigst

Alf Gleng,
Theresesgt. 14, Oslo.